

N:o 122.

Af Herr **Olof Nilsson** från Westerbottens län: Om ändring för uppgifna undantagsfall af lagens stadganden i 1 och 2 §§ Utsöknings-balken.

Då undsättningsmedlen till sin natur äro ett fattigunderstöd, fastän i låneform, till hjälpbehöfvande i hårda tider,

då desamma följaktligen utgöra Kronans fordran hos enskilda, fastän återbetalningen ansvaras af och indrifningen besörjes af kommunerna,

då de undsättningstagare, som icke godvilligt inbetala det erhållna lånet, utan måste dertill lagligen förmås, alltid äro sådana, hvilka af fattigdom och nöd tvingas att i det längsta söka undkomma medlens utgifvande,

då sålunda i afseende på fordringar af denna natur ett annat och för den betalningsskyldige mindre kostsamt indrifningssätt bör kunna beredas än som eger rum i hänsigt till enskilda fordringar, så vågar jag vördsammt tro, att hvarje förslag, som söker bereda möjligaste lindring åt de betalningsskyldige, utan att äfventyra något af erforderlig säkerhet, skall af Riksdagen med välvilja omfattas; i sammanhang hvarmed ock till allmänt bästa jag alltså vågar vördsamt föreslå:

det ville Riksdagen hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om utfärdande af en författning, hvarigenom såsom ett undantag från lagens föreskrifter i 2 Kapitlet 1 och 2 §§ Utsöknings-balken stadgas som följer:

»I utsökningsmål, der fråga är om fordringsanspråk, som härleda sig från försträckningar af undsättningsmedel och styrkas med ordentlig af inom kommunen tillsatt myndighet för utlåningslängd eller annan behörig fordringshandling, ege Konungens Befallningshafvande magt genom en för alla med lagsökningen afsedde gäldenärer gemensam resolution förständiga vederbörande underexsekutor att, i händelse gäldenären, då sökandens påstående, enligt hvad i 2 Kap. 1 § Utsökningsbalken sägs, var der honom delgifvet, icke bestrider riktigheten af krafvet eller deremot något invänder, uttaga beloppet jemte af Konungens Befallningshafvande bestämd ränta och kostnadsersättning samt sökanden detta tillhandahålla; dock att utmätning, enligt så beskafadt beslut, ej må verkställas, innan utmätningsförrättaren tagit skriftligt bevis, det gäldenär emot krafvet ej gör invändning, antingen af gäldenären sjelf, eller, derest han ej är skrifkunnig eller vill beviset meddela, af två ojäfvige män.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 Januari 1869.

Olof Nilsson,
från Westerbottnens län.

Häruti instämma: *L. J. Fahlander och Gustaf Høeggström.*